

nes Vedkommende, er der kun 22, som have under 40 Medlemmer; altsaa heraf synes det at fremgaa, at der her ikke er Tale om, at Tilbagegangen i Gennemsnitsantal udelukkende eller i alt Fald hovedsagelig skrives sig fra Tilgangen af smaa Kasser, men at der findes en virkelig Tilbagegang Sted inden for et stort Antal Sygekasser. Men det er endnu mere iøjnefaldende for Landets Vedkommende. Der var i 1882 536 Kasser med 67,377 Medlemmer; i 1885 var der 627 Kasser med 67,676 Medlemmer. Gennemsnitsantallet var i 1882 126 og i 1885 108. Der er tilkommet c. 100 Kasser eller noget over 80 Kasser med kun c. 100 Medlemmer; altsaa deraf fremgaar det aldeles tydeligt, at Sygekasserne have stort Bøvær med at holde deres Medlemsantal, og at Arbejderne, navnlig paa Landet, ikke have Naad til at svare deres Medlemskontingent, og derfor ofte maa lade sig udslutte af Sygekasserne. Det er den eneste Grund, man kan se til, at en saadan Tilbagegang findes Sted, thi den bør næppe skrives derpaa, at der har manglet Iver eller Interesse for at fremme Sygekassebevægelsen; den er ganske sikkert bleven fremmet med al den Kraft, som det er muligt, og jeg ser ikke, at der i dette Forhold sfer nogen saa overordentlig Forbedring, at man tør gøre Regning paa nogen saa overordentlig Tilslutning, at man behøver at frygte for, at Tilskuddet skal blive saa overordentlig stort. Naar jeg ikke desto mindre skal gaa med til at stemme for det foreliggende Lovforslag uden at forlange væsentlige Ændringer indførte deri i den Retning, jeg har omtalt, er det navnlig begrundet paa, at jeg anser det for i allerhøjeste Grad nødvendigt, at en Sygekasselov, der kan yde en Støtte til Sygekasserne, i nærest mulig bliver til Virkelighed. Denne Lov har, som det ogsaa allerede er bleven omtalt af en foregaaende æret Taler, allerede medført dette, at der er stillet større Krav til Sygekasserne nu, end der har været stillet tidligere. Det har været en ret almindelig Opfattelse, i alt Fald blandt Folk, som ere grundig kendte med Sygekassevirksomheden, at naar man traadte til med et Tilskud — hvad enten dette Tilskud kom fra Statens Side eller fra Kommunens Side — vilde det bevirke, at en væsentlig Del af den Støtte, som Sygekasserne hidtil have modtaget, vilde bortfalde, og at navnlig Lægerne, som hidtil have arbejdet for Sygekasserne uden at faa et Bøderlag derfor, som man kunde anse for tilstrækkeligt, da vilde søge at faa deres Honorar forhøjet saaledes, at de fik en Betaling for deres Arbejde, der mere svarede til dette Arbejdes

Værdi. Men allerede i den Tid, Sygekasseloven har foreligget, og inden den er bleven vedtagen, altsaa inden Sygekasserne endnu have faaet noget som helst Tilskud, have Lægerne stillet forøgede Fordringer til Sygekasserne og have til Dels gennemført dem, og de ville rimeligvis stille endnu yderligere Fordringer, idet jeg bestemt ved, at Lægerne ikke anse sig for tilfredsstillende med de Indrømmelser, de have staaet sig fra Sygekassernes Side. Naar dette er Tilfældet, og Sygekasserne have været daarlig stillede i Forvejen, følger det jo deraf, at det er nødvendigt, at der saa hurtig som muligt kommer en Hjælp til Sygekasserne, selv om denne Hjælp er mindre, end man anser det for heldigt.

Ogsaa rent bortset fra selve Tilskuddet, som jo i Virkeligheden ikke er større eller i alt Fald ikke væsentlig større, end da denne Lov forelaa her i Landstinget forrige Gang, er det jo navnlig de andre Forandringer, der ere ffete i Loven, som bevirke, at man kan se hen til Lovforslaget med noget mere Tilfredshed end til det tidligere Lovforslag. Den Frygt, man nærer for, at forskellige Tilskud, som Sygekasserne hidtil have modtaget, vilde falde bort, er noget medvirkende ved den Form, som Lovforslaget nu har, og jeg skal deraf navnlig henvide til, at det Bidrag, som skal ydes til Sygekasserne, nu foreslaas ydet udelukkende af Statskassen. Tidligere var det jo Meningen, at Kommunerne skulde udrede en Del af Tilskuddet — oprindeligt var det jo Meningen, at hele Tilskuddet skulde gaa over paa Kommunerne — men i saa Henseende maatte man jo aabenbart befrygte, at Kommunerne vilde berøve Sygekasserne, hvad de hidtil havde ydet dem, eller i alt Fald indføre det i Bidraget, saaledes at Bidraget blev saa meget mindre, som Kommunerne hidtilværende Ydelse havde været. Dette maa jeg anse for noget medvirkende ved den Form, man har givet § 11, og jeg kan derfor, skønt jeg mener, at Tilskuddet burde have været noget rigeligere, slutte mig til den Form, denne Paragraf har faaet. — Jeg ser endvidere en Forbedring af Lovforslaget deri, at det i § 17 er blevet staaet fast, at Sygekasserne ikke have nogen absolut Forpligtelse til at yde Lægehjælp og Medicin. Navnlig for Landsygekasserne er det jo saaledes, at de næsten umulig kunne indlade sig paa at være forpligtede til at yde Lægehjælp og Medicin. I saa Henseende taler jo den foreliggende Betænkning tydeligt nok i de Bilag, der medfølge. Det Bilag, der har Nr. 2, og som hidrører fra Bestyrelsen for de forenede sjællandske Sygekasser,